

ROZHOVOR SE SVĚTLANOU WITOWSKOU

A u žurnalistiky to tak rychle nejde?

No u žurnalistiky máte postupný vývoj, učíte se a následky nejsou tak fatální. Vlastně začínáte u drobných zpráv, až se po nějaké době dostanete k něčemu zásadnímu, a hlavně nad sebou máte editora, šéfredaktora... u soudu jste sám za sebe.

Takže byste neměnila?

Ne, určitě ne. On mi to trošku vynahrazuje můj starší syn, který studuje práva. Teď je v pátáku a vypadá, že se u toho udrží.

Zmínila jste se, že v Událostech to bylo podle Vás málo dynamické, začala jste tedy dělat Spotlight, kde pracujete do teď?

Začínala jsem jako reportérka, asi sedm let jsem jezdila natáčet reportáže, pak jsem moderovala denní zprávy a následovaly i další pořady. Následovala práce v pořadu Události komentáře. Ty jsou sice zajímavé, ale vysílají se až v deset večer. Vrátila jsem se k Interview, a teď jsem přestoupila z České televize do Aktuálně do Spotlightu, kde dělám též rozhovory. Jediný, ale zásadní rozdíl je v tom, že ve Spotlightu se nevysílá živě, rozhovory se předtočí, ale nestříhají.

Vy jste nejraději asi u rozhovorů?

No určitě.

A proč?

Já si ráda povídám s lidmi, ráda se ptám, zjišťuji nové věci a posouvám informace dál. Zajímají mě motivy a odlišná rozhodnutí politiků. Hlavně mě zajímá způsob, kterým se snaží přesvědčit své voliče, aby dali hlas právě jim, i to, jak často se uchylují ke lžím, polopravdám, zajímají mě lidské osudy.

Dobře, a proč právě politická žurnalistika?

Protože Česká televize pořad Interview měla zaměřený politicky. Ve Spotlightu máme politiku minimálně a široké spektrum lidí, které si zveme. Patří mezi ně umělci, sportovci, lékaři, občas nějaký politik, politologové, sociologové je to mix všeho možného. Snažíme se dávat prostor i lidem, kteří nejsou moc známí, ale něčím zajímaví. Beru to jako odměnu za ty roky s politiky.

Jste na Anglicko-českém gymnáziu Amazon a chtěla jsem se Vás chtěla zeptat, jak je v žurnalistice důležitá jazyková vybavenost?

Určitě jazyková vybavenost je stopro-

centní výhoda, zvlášť když chcete pracovat pro česká média v zahraničí.

V rozhovoru pro Čestmíra Strakatého jste zmínila, že politici nevnímají novináře jako spojence, ale spíš jako hrozbu. Proč?

Ano, velmi úzce to souvisí se sociálními sítěmi, každý si může udělat svůj YouTube kanál nebo založit účet na sociálních sítích a promlouvat k voličům bez toho, aniž by je kdokoliv podrobil nepříjemné konfrontaci. Takže oni si ty cesty ke svým voličům najdou jinudy, pro ně je mnohdy snazší jít cestou bez odporu a nás novináře vlastně moc nepotřebují. A dost často jsme pro ně nepřátelé, protože jim klademe nepříjemné otázky. Nechápu, že to neděláme proto, abychom se pohádali, nebo abychom tam z něhoho udělali hlupáka. My chceme konfrontovat politiky s jejich slovy a s jejich činy. Prostřednictvím novinářů by měla veřejnost kontrolovat politiku.

Máme v České republice dostatek kvalitních novinářů?

Myslím si, že tady je dost kvalitních novinářů. Bohužel máme i mnoho lidí, kteří si na novináře jen hrají.

Myslíte si, že například Instagram a takové ty pseudozprávy a pseudonovinářů mohou ohrozit důvěru společnosti?

Já si myslím, že jí dost nahlodávají. Influenciři, youtuberi... rozhodně někteří z nich novináři nejsou. Nepoužívají novinářské praktiky, otevřené zdroje a nezdroidují informace, což by správný žurnalista měl. Lidé je berou jako nás a my musíme naši práci dělat pořád stejně dobře, ba možná

i mnohem lépe než dříve, abychom se dokázali prosadit a byli respektovanými novináři. Dnes je to hodně těžké.

A myslíte, že člověk, který chce být novinářem dokáže být stoprocentně objektivní?

Ne, to nedokáže asi nikdo být stoprocentně objektivní. Já si myslím, že důležitý je smysl pro nějakou elementární spravedlnost. A být spravedlivý i třeba v hodnocení lidí, nebo politiků se kterými vnitřně nesouhlasí. Myslím si, že by bylo fajn, kdyby novináři byli schopni nějakého nadhledu. Spousta z nich bere věci hrozně osobně. Podle mého názoru objektivita je v České televizi a Českém rozhlasu, jedná se o veřejnoprávní média. Nejsme pod žádným velkým tlakem, nikdo nikoho necenzuruje máme zde ještě stále svobodný prostor pro objektivní, nestrannou a vyváženou žurnalistiku. Prostředí tady není rozhodně tak špatné, jako je třeba dnes v Polsku, Slovensku, nebo v Maďarsku.

Pracovala jste jak ve veřejnoprávních i soukromých médiích, myslím si správně, že ve Spotlightu máte asi větší volnost?

Ano, je to tak, ve Spotlightu máme určitě větší volnost ve výběru témat a hostů. Myslím si, že si můžeme dovolit jednu za čas úplně softový rozhovor, který není ani konfrontační ani zjišťovací, je prostě jenom o tom člověku. Je to, jak říkám, za odměnu. Hostem je někdo, koho jste si vysnili, koho jste chtěli pozvat právě vy a představit ho lidem. A to je vlastně strašně osvobozující. Jednou za čas si pozveme i politiky. Samozřejmě jsou i tací, kteří na naši pozvánku ani nereagují.

Konfrontační rozhovory, máte je ráda, nebo se jim snažíte spíše vyhnout?

Nevdám mi. Zjistila jsem, že jsem si je po dlouhé době i užila. Třeba když byl hostem ministr vnitra, tak mě to docela bavilo. Konfrontační rozhovor neznamená, že bude konfrontační za každou cenu. Je to tak, že se snažíte konfrontovat člověka s jeho názory, s tím, co dělá a říká, ale nemusí za každou cenu dojít k hádce, či vyhocenému rozhovoru. Konfrontace může probíhat i s úsměvem na tváři, o což já se vždy snažím, aby atmosféra nebyla vyšponovaná a nelítaly tam blesky.

Zažila jste někdy vyhrožování ze strany politiků?

Ze strany politiků se to ke mně úplně nedostalo, jednou mi říkali v redakci, že mají na mě stížnost od pana premiéra. Tehdy to byl pan premiér Sobotka, nelíbilo se mu, že jsem se ho ptala na otázky, které vůbec neočekával. To jsem si říkala, že to má smůlu. Politik musí být připraven na všechno. Pak mi jednou někdo vyhrožoval dopisem, policie to naštěstí vyřešila včas. Takové výhrůžky někdy potkaly asi každého novináře. Člověk by si je neměl připouštět a věřit jim. Stále zde fungují

principy právního státu. Naštěstí se nestalo to, co na Slovensku, kde zabili novináře. U nás je známá kauza, která se týká člověka, který byl ve vězení, protože připravoval vraždu novinářky, Sabiny Slonkové. Doufám, že u nás se nic takového nestane... tůkám tady na dřevo.

Ještě poslední dvě otázky. My jsme se tady už bavily o umělé inteligenci. Změní nějakým způsobem schopnosti novinářů samotných?

No, asi by se jí měli přizpůsobit. Mohla by jim hodně pomoci při přípravě, například na každý rozhovor, což vy sama víte, že se musíte připravit, zjistit si o tom člověku spoustu informací. A umělá inteligence by v tom mohla být novinářům hodně prospěšná.

A poslední, taková odlehčená otázka, jak jste poznala pana učitele Martina Šimka?

Martina jsem poprvé poznala, když mě oslovil, abych mu šla dělat porotkyni do projektu Roztančené divadlo, protože Daniela Písařovicová tehdy nemohla a on za ni šahel náhradu. Takže jsem seděla v porotě, později mě angažoval, abych

moderovala Roztančené divadlo a nezůstalo pouze u jednoho ročníku. Mezitím si Martin vymyslel pořad Pod povrch, takže teď spolu trávíme hodně času, protože jezdíme po školách z celé republiky a přednášíme o kritickém myšlení, něco jako mediální výchovu.

Děkujeme Vám za návštěvu a za rozhovor, přeje vám hodně úspěšných pořadů.

Já také děkuji.

Natálie Pancnerová, SR4C

ŠKOLA PRAGENSIS - FOTOGALERIE

